

umiddelbart for til Behandling, og det har derfor først været muligt efter dennes Tilsendbringelse, nu at faae Sagen fremmet i Thinget. Hvad Indholdet forøvrigt angaaer af de Oplysninger, som vi have erholdt fra de forskjellige Ministerier, da vil der ved de enkelte SS være Leilighed til at gjøre den Brug af disse, som maatte ansees nødvendig. Med Hensyn til det foreliggende Forslag, at SS 7 til 11 skulle erstattes ved en S, som blot indeholder, at Storrelsen af Livrenterne i sin Tid skulle bestemmes ved Lov, da er det jo aabenbart, at dette Forslag i sit Væsen vil være det samme som at afvise nærværende Lov; thi uden disse SS vil Loven jo kun blive et almindeligt Løfte af den Art, af hvilke vi allerede have givet saa mange, at det vistnok ikke vil være passende nu at give et lignende, blot i en noget vidtløftigere Form; men jeg har Grunde til at troe af den foreløbige Forhandling, at Thinget virkelig anseer denne Sag for en af dem, der bør fremmes, og saafremt ikke mange Stemmer skulde udtale sig til Fordeel for dette Forslag, maa jeg derfor ansee det for mindre nødvendigt nu at gaae nærmere ind derpaa.

Grundtvig: Naar jeg idag og fremdeles ligesom fra allerførst stemmer imod dette Lovforslag, da er det naturligtvis ikke, fordi jeg misunder paa nogen Maade dem, der kæmpe og bløde for den danske Sag, noget af al den Paasjønelse og Belønning, som de have fortjent og kunne finde, skjønt jeg vistnok troer, at hvor store og sikker Løfter om Livrente vi end give, saa ville alle disse Løfter dog ikke skabe en eneste tapper Landsoldat; men jeg stemmer mod dette Forslag, fordi det i mine Dine er baade ubetimeligt og urimeligt. Lovforslaget er i mine Dine aldeles ubetimeligt, midt under en Krig, som den nærværende; thi at vi under den skulle fast bestemme, hvormange Rigsdaler i Livrente vi ville give til alle dem, der lide Skade enten i den eller i nogen følgende Krig, det kan jeg ikke kalde andet end faare ubetimeligt, da vi derved vilde komme til at forstrive os, vi vidste selv ikke til hvor store Udgifter, og det er klart, at det ville være til stor Skade og Fortrydelse paa begge Sider, hvis det bagefter skulde opdages, at vi havde lovet mere, end vi kunde holde. All-

sa, det er vist, dersom jeg ikke tænker meget feil, er det ubetimeligt, og jeg tør troe, at det eneste betimelige vil være, hvad jeg strax tog mig den Frihed at bemærke, at der bevilges en Sum til for Diebliffet at hjælpe paa alle de Saarede eller Banskøre og Faldnes Efterladte, som maatte trænge dertil. Men selv, hvis Lovforslaget om Livrente til alle dem, som blive saarede i Krigen eller blive syge af Krigen, ikke var i mine Dine saa aldeles ubetimeligt, saa maatte jeg dog finde det aldeles urimeligt, thi selv om Danmark var det rigeste Land i Europa, saa vilde det dog i mine Dine være aldeles urimeligt at fastsætte en Livrente for alle dem, der komme til Skade i Krigen, hvad enten de saa trænge dertil eller ikke; thi Følgen deraf maatte jo blive, at der under en eller anden Skikkelse maatte opkræves en Skat, baade af Folk, som havde Raad til at betale den og af dem, som ikke havde det, og dette vilde være saa stor en Uligelighed og Ubillighed, at ingen Dannemand vilde kunne billige, end sige forlange det. Desuden vil en saadan almindelig Forsørgelsesret have den samme Ulempe, som enhver anden almindelig Forsørgelsesret, at netop de, der trænge til Understøttelse, vilde komme til at savne den tilstrækkelige Understøttelse, fordi Midlerne bleve spildte paa de Utrængende. Endelig er det ogsaa i mine Dine en Urimeghed at give en Invalidelov, hvorved man giver alle dem, der komme til Skade i Krigen, Krav paa en bestemt Livrente, medens man paa den anden Side giver en Lov om Erstatning for Krigsskade, hvorved man ikke erkjender hos dem noget Krav, men hvor Alt skal være en Kjærlighedsgerning; thi det synes mig aldeles soleklart, at, skal der gives en Lov for nogen af Delene, saa maa den gives for begge Dele efter samme Grundsætninger. (Hør.) Jeg maa derfor, som sagt, stemme imod Loven i det Hele, men vil man dog endelig have en Invalidelov, og det strax, see, da maa jeg tilraade, at ubelade Alt, hvad der angaaer Storrelsen af den Hjælp, der skal ydes af det offentlige, og dog endelig at lade Trængen komme i Betragtning, for at ikke de Trængende skulle komme til at forsørge de Utrængende, hvilket jo dog var altfor galt. Da hverken den kon-